

EBANJELIOA: BEHAR DUGUN BERRIA

“Neu naiz bizi ogia”

2021eko abuztuaren 1a
Urteko 18. igandea (B)

Joan 6, 24-35

Jesus eta ikasleak han ez zeudela konturatzean, jendea txalupetara igo eta Kafarnaumera joan zen, Jesusen bila. Aintziraz bestaldean aurkitu eta esan zioten: Maisu, noiz etorri zara hona?

Jesusek erantzun zien: Bene-benetan diotsuet: Nire bila zabilzate, ez ikusi dituzuen mirarizko seinaleengatik, ogia asetzeraino jan duzuelako baizik. Ahalegin zaitzte, ez galtzen den janariagatik, baizik eta irauten eta betiko bizia ematen duen janariagatik; hori Gizonaren Semeak emango dizue, Jainko Aitak bere aginpidearen ordezkari egin duenak.

Orduan, galdetu zioten: Zer egin behar dugu Jainkoak nahi duena egiteko?

Jesusek erantzun zien: Hauxe da Jainkoak nahi duena: berak bidali duenarengan zuek sinestea.

Galdetu zioten, orduan: Zer seinale ematen diguzu, bada, guk ikusi eta zuri sinesteko? Zer egiten duzu? Gure arbasoek mana jan zuten basamortuan, Liburu Santuak dioen bezala: *Zeruko ogia eman zien jaten.*

Jesusek erantzun zien: Bene-benetan diotsuet: Ez zizuen Moisesek eman zeruko ogia, baizik eta nire Aitak ematen dizue zeruko egiazko ogia. Zeren Jainkoaren ogia, zerutik jaitsi eta munduari bizia ematen diona da.

Orduan, eskatu zioten: Jauna, emaguzu beti ogi horretatik.

Jesusek erantzun zien: Neu naiz bizia ematen duen ogia; niregana hurbiltzen dena ez da, ez, sekula gose izango, eta niregan sinesten duena ez da behin ere egarri izango.

Naiz bizia ematen duen ogia; niregana hurbiltzen dena ez da, ez, sekula gose izango.

BIZI OGIA

Jose Antonio Pagola

Zer dela eta jarraitu Jesus kontuan hartzen hogeit hamar menderen ondoren? Zer espero dezakegu harengandik? Zer ekarpen egiten ahal digu gure aldi honetako gizon-emakumeei? Axola handiko elkarrizketa batez mintzo da Joanen ebanjelioa: Galileako aintzira ondoan Jesusek jendetza handi batekin izandakoaz.

Bezperan otordu harrigarri eta doakoa partekatu dute Jesusekin. Ase arte jan dute. Nolatan utzi hari alde egiten? Nahi dutena, Jesusek keinu bera egin dezan da eta berriro jaten eman diezaien doan. Ez dute buruan beste ezer.

Alabaina, nahasgarri gertatu zaie Jesusen ustekabeko planteamendu hau: «*Lan egizue, ez galtzen den janari baten bila, baizik betiko biziraino irauten duenaren bila*». Baina nolatan ez gara arduratuko, ba, eguneroko ogiaz? Premiazkoa da ogia, bizitzeko. Beharrezkoa dugu eta lan egin beharra inori inoiz falta ez dakion.

Badaki hori Jesusek. Ogia da lehenengo gauza. Jan gabe ezin bizi gara. Horregatik arduratu da horrenbeste goseak direnez eta eskekoez, aberatsengandik mahaitik erortzen diren apurrak ere hartu ezin dituztenez. Horregatik madarikatu ditu lurjabe zoroak, alea mandioan pilatzen dutenez, pobreez axolatu gabe. Horregatik irakatsi die bere jarraitzaileei Aitari seme-alaba guztientzat eguneroko ogia eskatzen.

Alabaina, beste gose bat ernearazi nahi du haiengan Jesusek. Gosea asetzen duen ogiaz hitz egin nahi die, ez egun batekoa soilik, baizik gizakiak bere baitan dituen gose-egarriak asetzen dituenaz. Ez gaitezen ahaztu. Gugan bada beste gose bat: justiziarena, askatasun, bake eta egiarena. Aitagandik datorkigun Ogi hori bezala aurkeztu zaigu Jesus, ez janariaz asetzeko, baizik «*munduari bizia emateko*».

Ogi horrek, Jainkoagandik etorria den horrek, «*betiko biziraino irauten du*». Eguneroko janariak urtetan eusten digu bizirik, baina heriotzatik libratu ezin gaituen une bat iristen zaio. Alferrik da orduan jaten segitzea. Ezin eman digu bizirik heriotzatik hara.

Betiko biziaren Ogi bezala aurkeztu zaigu Jesus. Bakoitzak erabaki behar du nola nahi duen bizi eta nola nahi duen hil. Baina Kristogan sinestea, geuregan indar suntsiezin bat elikatzea da, gure heriotzarekin amaituko ez den zerbait bizitzen hastea. Jesusi jarraitzea, heriotzaren misterioan murgiltzea da, haren indar berpizgarria sostengu dugula.

Jesusen hitzak entzutean, Kafarnaumeko jende hark beren bihotz hondotik egiten dio oihi: «*Jauna, emaguzu beti ogi horretatik*». Koloka dugun geure fedetik, ez gara ausartzen, agian, horrelakorik eskatzera. Eguneroko ogia dugu, agian, kezka bakarra. Eta, batzuetan, geurea soilik.